

Misijonska nedelja

24.
oktober 2021

»Ne moreva, da ne bi govorila o tem,
kar sva videla in slišala« (Apd 4,20)

Spoštovani bralci Misijonskih obzorij,

Začenjamo misijonski mesec oktober in 24. oktobra bomo obhajali Misijonsko nedeljo. Letošnja Misijonska nedelja bo posvečena p. Mihi Drevenšku ob desetletnici njegove smrti. Osrednje praznovanje bo v njegovi rojstni župniji na Vidmu pri Ptujju.

Verjetno se še spomnimo, ko je p. Miha prihajal v Slovenijo s skupino mladih, ki so prepevali, nam pripovedovali o svojem življenju v Zambiji in pričevali. Kljub težavam so to veseli kristjani, ki izžarevajo veselje in pričujejo vsem, ki bi jih radi slišali. P. Miha Drevenšek je bil vizionar, ki je že pred mnogimi desetletji razumel pomembnost dela z mladimi, moč družbenih občil in tiskane besede. Znal je približati veselo sporočilo ne samo kristjanom, ampak tudi tistim, ki o njem še niso nikdar slišali. P. Janez Šamperl je po njegovi smrti napisal knjigo »Črnc v beli koži«, ki povzema njegovo življenje in opisuje, s kakšnim zanosom je živel svoj poklic kot duhovnik in misijonar v zeleni Zambiji. Papež Frančišek je 6. januarja letos izdal poslanico za Misijonsko nedeljo, ki jo objavljamo. Geslo svetovnega praznovanja Misijonske nedelje je: »Ne moreva, da ne bi govorila o tem, kar sva videla in slišala« (Apd 4,20). Papež Frančišek nas spodbuja, da se zarzremo

v čas apostolskega delovanja, ki je čudovito opisan v Apostolskih delih in izžareva pričevanjsko in neustavljivo nujno oznanjevanja vstalega Kristusa. Nekoč nam je pri duhovnih vajah voditelj priporočil, da naj takrat, ko se bomo počutili potrte in brez volje pri svojem delu, vzamemo knjigo Apostolskih del, ki nam bodo dvignila samozavest in pogum. Papež Frančišek nam postavlja za zgled prav to apostolsko delovanje in, kot ga sam imenuje, »stanje poslanstva«, ki nas bo v težavah in skrbih, podobnih kot so jih imeli prvi kristjani, usmerjalo v nove priložnosti pričevanja. Bolj, ko se bomo oklepali Jezusa Kristusa, lažje bomo razumeli, da bo Bog tudi iz preizkušenj naredil nekaj lepega, čudovitega in koristnega. Papež razmišlja dalje, »da Jezus danes potrebuje srca, ki so sposobna živeti poklicanost kot resnično zgodbo ljubezni, ki jih bo napotila, da bodo šli na obrobja sveta in postali glasniki in orodja sočutja. In gre za klic, ki ga Jezus namenja vsem, čeprav ne vsem na isti način».

V to smer nas lahko spodbudita pričevanji misijonske prostovoljke Darje Kropaci, ki se je vrnila iz misijonskega poslanstva pri lunitih in misijonarja Toneta Kerina, ki nam opisuje svojo izkušnjo bolezni

in zaupanja v Božjo previdnost ter zaupanja v materinsko pomoč Device Marije. V obeh pričevanjih bi lahko v odtenkih odkrili tudi naše lastne preizkušnje, težave in reševanje le teh. Izkušnji sta zelo različni, ena želi odgovoriti na notranji klic po delu v misijonih, druga pa opisuje izkušnjo hude bolezni in soočanje z možnostjo, da se bo misijonsko delo iz zdravstvenih razlogov moralo zaključiti. V obeh primerih pa odkrivamo močno zaupanje. Oba primera nas vabita k razmišljanju.

Podobno bomo lahko v prispevkih misijonarjev odkrivali posledice pandemije. Medtem, ko se v razvitem svetu soočamo z množico takih, ki se ne želijo cepiti, pa je cepiva več kot dovolj, se v misijonskih deželah ozirajo nanje in čakajo, da bi jim kdo dal cepivo, saj si ga sami ne morejo priskrbeti. Njihova glavna skrb pa je, da poskrbijo za vsakdanjo hrano. Zgleda, da smo si zelo podobni, kot izpostavlja Jezus v priliki o bogatašu in ubogemu Lazarju (Lk 16,19-31), za katerega se ni nihče zmenil, čeprav se je želel nasititi z ostanki, ki so padali z bogataševe mize.

Želim vam lepo praznovanje misijonskega meseca in prijetno branje.

Pavle Novak CM

Katoliški misijoni | Groblje, Rim, Buenos Aires
1923-1987

Lado Lenček C.M.
urednik KM 1938-1987

Misijonska obzorja
POGLEJ PO SVETU

Izhajajo v Ljubljani
od 1987

MISIJSKO SREDIŠČE SLOVENIJE
SI-1000 Ljubljana, Kristanova 1, Slovenija
Tel.: 01/300 59 50,
E-mail: missio@rkc.si
http://www.missio.si
Uradne ure od ponedeljka do petka od 8^h do 13^h.
Glavni urednik: Pavle Novak, CM
Pomočnica glavnega urednika: Tina Jež
Lektoriranje: MSS

Odgovarja narodni ravnatelj za misijone:
Matjaž Križnar
Oblikovalec: Hanzi Tomažič
Grafična priprava: NEBIA, d. o. o.
Tisk: Para, d. o. o.
Naklada: 4850 izvodov
Če ni posebej omenjeno, so slike od avtorja
prispevka ali iz arhiva MSS.
ISSN 1318-4369

Misijonska obzorja izhajajo šestkrat letno.
Priporočeni dar za posamezni izvod je 1,50 EUR.
Celoletni prispevek za MO za leto 2021: 9 EUR, za Evropo
12 EUR, avionska za Ameriko in drugod je 20 USD, 25 CAD.
Vplačila nakazujte na transakcijski račun MSS,
Kristanova 1, Ljubljana, namen nakazila: dar za tisk MO,
št. transakcijskega računa pri NLB:
SI56 0201 4005 1368 933.
Slika na naslovnici: somaševanje Petra in Toneta pri
nedeljskem bogoslužju

Dejanja govorijo glasneje od besed

PIŠE MATIJA NARED

V tokratnem zapisu si oglejmo spremembe, ki jih je papež Frančišek s svojim razumevanjem krsta, Cerkve, poslanstva ... vnesel v pojmovanje misijonske dejavnosti. Temeljni vidik je ta, da je prenesel težo z oznanjevanja in spreobračanja na pričevanje. Poglejmo.

Papež Frančišek že od začetka svojega pontifikata tako ali drugače spodbuja prevetritev katoliške Cerkve. Velik del teh naporov se dotika tudi misijonskega področja, kajti misijonsko poslanstvo, kot ga razume papež, je eno temeljnih poslanstev vsakega kristjana. Vsak krščen posameznik, torej Cerkev v celoti, se mora stalno posodablja v duhu svojega namena; ta pa je misijonski. In kako pojmuje Frančišek misijonsko delo? Ne samo kot delo v tretjem svetu, zanj je misijonsko delo vsaka dobrotelost, zavzemanje za pravičnost in splošno dobro, obramba ranljivih, ekumenski in medverski dialog ter sodelovanje, oznanjevanje evangelija in prenos vere, pričevanje s svetostjo, delo za mir, skrb za okolje ..., in sicer tu in zdaj. Misijonsko poslanstvo je po papežu v osrčju krščanske vere, kazati pa se mora prvenstveno z deli, v dejanjih, in ne toliko v besedah. Cerkev mora učiti z zgledom. Ne da govorimo, kaj moramo narediti, temveč da to delamo: da lačnim in žejnim dajemo hrano in pijačo, da oblačimo gole, da smo blizu bolnim, blizu tistim, ki so v zaporu, ki so zanemarjeni, osamljeni ... Cerkev – božje ljudstvo – mora biti služabnik ljubezni. Poklicani smo, da z vsemi delimo Božjo ljubezen, nežnost, dobroto in usmiljenje. Bistvo poslanstva so ljubezen, prijaznost, dobrotu in zavzetost za dobro drugih, in poslanstvo je posredovanje teh lastnosti na kateri koli način – in teh je neskončno – s pričevanji in zgledom. Poslanstvo vključuje ljubezen in ljubezen vedno vključuje bližino z drugimi ljudmi.

Vključiti se v poslanstvo pomeni »iti naprej«, iti iz sebe in se približati drugim. Pomeni bližino ali srečanje. Včasih mislimo, opozarja papež, da je Jezusovo učlovečenje preprosto neki pretekli dogodek, ki nima osebne zveze z nami. Vendar pa verjeti v Jezusa dejansko pomeni to, da mu damo na razpolago svoje telo, da bi lahko še naprej bival med nami. Pomeni, da mu damo svoje roke, da pomaga malim in revnim, da podpira šibke in onemogle, naše noge, da hodi naprej in srečuje brate in sestre, predvsem pa, da damo svoje srce za ljubezen v skladu z Božjo voljo. Tako postajamo orodje v Božjih rokah, da lahko Jezus deluje v svetu skozi nas. To je naše misijonsko poslanstvo. Če to storimo, če tako ravnamo, smo po Frančiškovem mnenju zvesti učenci in resnično oznanjamo evangelij. Frančišek nenehno opozarja na tiste na svetu, ki najbolj trpijo: na tiste, ki so ranjeni zaradi telesnih stisk, raztrganih odnosov, pomanjkanja

priložnosti, zaradi nasilja, krivic, osamljenosti, nemoralnosti in vseh drugih oblik bolečine in opustošenja. Gre za vse tiste, ki živijo na obrobju, za vse, ki niso vključeni. To zavest je treba obuditi, še posebno zdaj, v našem času, kajti velikokrat se zdi, da smo postali otopeli za človeško stisko. Zdi se, kot da smo se navadili nasilja, ki se nam kaže kot predvidljiv del vsakodnevnih novic. Navadili smo se bratov in sester, ki spijo na ulicah in nimajo strehe, da bi jih zaščitila. Navadili smo se beguncev, ki iščejo svobodo in dostojanstvo, ki niso sprejeti tako, kot bi morali biti. Navadili smo se živeti v družbi, ki misli, da zmore brez Boga. Vendar dokler smo kristjani, naj ne bo med nami nobene družine brez doma, nobenega begunca, ki ne bi bil deležen dobrodošlice, nobene osebe brez dostojanstva, nobene ranjene osebe brez oskrbe, nobenega otroka brez otroštva, nobenega mladeniča ali mladenke brez prihodnosti, nobenega starejšega človeka brez dostojanstvene starosti. In ja, stvari je mogoče spreminjati na bolje. Revščina, lakota, bolezni in zatiranje niso neizogibne; ne morejo biti trajne situacije. Z zaupanjem v moč evangelija lahko resnično prispevamo k spreminjanju stvari ali vsaj k njihovemu izboljšanju. Cerkev (krščeni) mora bili ljubeča in materinska. Kot je materino srce vedno odprto za svoje otroke, tudi če počnejo obžalovanja vredne stvari, morajo biti tudi srca kristjanov vedno odprta za druge. Cerkev ni mišljena kot »gneздо, ki ščiti našo povprečnost«, ampak je dom za vse ljudi, saj je evangelij dobra novica za vse ljudi, brez izjeme. In naše poslanstvo je ponuditi Božjo ljubezen vsem. Saj smo razumeli, kaj nam govori papež, kajne?

Biti v misijonih ni lahko, je pa lepo

POGOVARJAL SE JE PAVLE NOVAK

Darja Kropaci se je pred kratkim vrnila iz dežele Inuitov na severu Kanade. V Misijonskih obzorjih smo poročali o njenem delu. Prosili smo jo, naj deli z nami svoje izkušnje in občutke po opravljenem poslanstvu v misijonih.

Gospa Darja, bi se nam na kratko predstavili? Kako je prišlo do odločitve, da se podate na misijonsko pot?

Sem čisto navadna oseba v že bolj zrelih letih, poročena, mati dveh sinov, babica dveh vnukinj in treh vnukov, v mojem življenju pa je že sedem let tudi vesela in prijazna psička.

Moje srečanje s Kristusom je bilo nenavadno in nevsakdanje. Za krst sem se odločila sama pri 16-ih letih. Tudi to je zgodba zase. Odločila sem se z Božjo pomočjo, zaradi želje, tako kot sem imela željo iti v misijone. Mislim pa, da je pri odločitvah vedno več razlogov in je pomembno, kakšen človek si.

Gospod župnik Marjan Lampret (župnija Breznica) nam je pri šmarnicah pripovedoval o misijonarju škofu Baragi in takrat sem odkrila, kdo je bil ta velik misijonar. Začutila sem, da moram tudi jaz nekaj narediti. Premišljevala sem in se spraševala: »Zakaj pa ne bi še jaz poskusila?« Šla sem h gospodu župniku Marjanu in se pri njem pozanimala, ali je kakšna možnost, da bi šla v misijone. Bil je zelo začuden, še bolj pa potem, ko sem mu začela razlagati, kam vse ne bi šla. No, veliko dežel ni ostalo, dal pa mi je upanje, da bo vprašal v Misijonsko pisarno.

V Misijonskih obzorjih smo z vašimi prispevki spremljali vaše delo med Inuiti na severu Kanade. Ste imeli več možnosti izbire kraja, kjer bi lahko delovali?

Nisem vedela o kakršnikoli izbiri in sem močno zaupala, da bo pravi

kraj, kamor koli bom poslana in kamor koli bom morala iti. Ko je gospod Marjan vprašal v Misijonsko pisarno, mi je sporočil, da lahko grem na Arktiko med Eskime. Bilo mi je, kot da sem na to čakala, pa vendar se mi je zdelo neresnično in tako oddaljeno. Šlo mi je kar na jok. Kmalu za tem se je začelo vse hitro odvijati. Najprej sem opravila pogovor z ravnateljem Misijonskega središča, gospodom Matjažem Križnarjem. Bil je zelo prijazen in lahko sem mu odkrito povedala, kako se počutim. Po njegovem predlogu sem se udeležila priprav. Pri sestrah Marijinih misijonarkah sem se dobro počutila in vsaj malo spoznala njihovo življenje. Približale so mi molitev in njeno moč ter utrdile v meni vero in zaupanje, da bom zmogla.

Verjetno je stik s s. Dorico Sever, ki že dolgo misijonari na tistem področju, bil v veliko pomoč in oporo. S kakšnimi težavami ste se na začetku te poti srečali?

S. Dorica me je ves čas podpirala, dala pa mi je tudi vedeti, da brez Božje pomoči ne bo šlo. Ko sem dobila zeleno luč, da pišem škofu Krotkiju v Kanado, sem po težkem pričakovanju dobila odgovor, da me želijo spoznati. Ne morete si predstavljati hvaležnosti, ki sem jo takrat začutila, in še večje, ko sem dobila naslov s. Dorice Sever.

Moja duša in srce sta bila pripravljena, ampak treba se je bilo seznaniti še s čisto praktičnimi stvarmi. Pot se je zares začela, ko sem prispela v Kanado. Hvala Bogu so me na

letališču v Winnipegu pričakali škof Anthony Krotki, s. Dorica in gospa Anna, pri kateri sem prvi teden tudi stanovala. Potem sem odpotovala do mesteca, kjer sem se pripravljala na pravo življenje misijonarke. Po nekaj mesecih me je škof Krotki vprašal, če bi šla še bolj na sever. Z veseljem sem privolila. Odpotovala sem v Kugaaruk, ki je v deželi Nunavut za polarnim krogom. Zaupala sem Božji previdnosti in škofu, da ve, koliko zmorem in da bom koristna, kamor me pošilja. Imel je prav.

Sami govorite o notranjem klicu, ki vas je spodbudil, da se odločite za tak korak. Pravimo, da je treba biti poslušen Božji volji in se prepustiti Božji previdnosti, ki nas vodi po neznanih poteh. Ali je bilo kaj notranjega boja pred sprejemom te odločitve?

Bilo je še kar nekaj ovir, ki so me hotele odvrniti od te poti. Kakšno moč ima molitev, ko pride iz globine srca, sem večkrat občutila tudi sama. Ure in ure sem v molitvi presedela na Brezjah in iskala odgovore, ali je prav, da sem stopila na to pot. Ko sem bila čisto obupana, mi je Kristus pomagal, da sem v malih stvareh zopet videla luč ter da sem na pot stopila trdno odločena in z globoko vero, da bom tudi zmogla. Mislila sem tudi, da se ne bom več vrnila domov. Resnično ni bilo lahko.

Kaj nam lahko poveste o izkušnji sobivanja z Inuiti? So vas dobro sprejeli in ali ste imeli kakšne večje težave, ko ste se kot Evropejka srečali z njihovo kulturo in načinom življenja?

Inuiti so me na začetku čisto ignorirali. Še dobro, da mi je s. Dorica napisala nekaj koristnih informacij o življenju in navadah Inuitov in kako

Darja in škof Anthony Krotki

naj se do njih kot tujka obnašam, kaj mi je dovoljeno. S temi napotki mi je bilo lažje sprejeti njihov način življenja. Šele s časom sem jih bolje razumela. Ob teh preizkušnjah sem z veliko ljubeznijo v srcu molila. Molitev mi je dala moč in gotovost, da sem na pravem mestu. Ne da bi vedela ali čutila, pa so me domačini opazovali in pazili name. Zame je bilo vse novo in čisto drugače, kot sem bila navajena. Ne samo mraz, pod - 50 °C in močan veter, tudi dolgi meseci teme. Predvsem pa praktične stvari v hiši, kot na primer, če zmrzne voda ali odtoki, ko ni vode ali elektrike, ko je vse naokrog zasneženo in je potrebno pred vhodom najprej očistiti sneg. Hiška, v kateri sem bivala, mi je postala dom in tudi ljudje so me počasi začeli sprejemati. Zanje sem bila tujka, še bolj tujka, kot kdorkoli pred menoj. Nisem bila ne duhovnik,

ne sestra redovnica, ne bolniška sestra in tudi ne učiteljica. Zanje sem bila manj kot nihče. Kaj pa sploh je misijonarka prostovoljka? In Slovenija, ali res obstaja? Nikoli se nisem počutila tako čudno, a hkrati tako varno. Bila sem čisto sama, pa vendar tako blizu Bogu, kot še nikoli prej. Vseeno pa sem čutila bolečino v svojem srcu, zakaj nisem že prej spoznala tega globokega zaupanja, ki sem ga z Božjo milostjo spoznala tam? Ne želim se več spraševati, kaj bi se zgodilo, če Covid-19 ne bi preprečil druženja z Inuiti. Ravno, ko sem začela pridobivati njihovo zaupanje in je molitvena skupina rožnega venca začela delovati in se povečevati, ko sem se začela pripravljati, da bom sprejela otroke za pripravo na prvo obhajilo, so se cerkve zaprle. Druženje in osebni stiki niso bili več dovoljeni in nisem se več smela družiti z njimi.

Zgleda, da se danes misijonsko navdušenje usmerja bolj v materialno pomoč. Radi pomagamo in prispevamo, manjkrat pa se kdo odloči in daruje nekaj let svojega življenja za misijonsko delo. Kaj menite, da je največja ovira za pomanjkanje misijonskih poklicev?

V tistih krajih so misijonarji zelo potrebni. Vsak od nas ima svoj talent, da lahko nekaj naredi ali pa spremeni. V Sloveniji se o tem sploh ne govori veliko, kaj šele, da bi spodbujali in nagovarjali ljudi, da je ta možnost uresničljiva. Zaželeni so zakonci, vendar moj mož ni želel iti. Potrebna pa je priprava že doma, morda pri sestrah redovnicah in v kakšni skupnosti. Sama sem mislila, da smejo v misijone le duhovniki ali bratje oz. sestre redovnih skupnosti, ne pa tudi laiki, kot sem jaz. Zame je bilo potrebno, da sem naredila ta korak.

Kaj bi še lahko delili z nami po vaši osebni izkušnji kot misijonska sodelavka in kaj bi morda želeli sporočiti tistim, ki v notranjosti čutijo tak klic, pa si morda ne upajo narediti koraka k sprejemu takšnega izziva?

Ko sem začutila, da moram nekaj narediti, nisem iskala razlogov, zakaj ne bi šla, iskala sem pot in način, kako bi to uresničila. Pri sebi sem izkusila resnico stavka, da je »z Božjo pomočjo vse mogoče«. Tu so še kreposti: vera, upanje in ljubezen. Vem pa, da je Bog z vsemi, tudi tistimi, ki mislijo, da ga ne potrebujejo. Biti v misijonih ni lahko, je pa lepo. Treba je imeti močno voljo in vero, zelo dobrodošla je praktična sposobnost, predvsem pa odločnost. Želela bi, da ne bi nihče obupal, ko bi se odločal za takšno pot, kljub težavnim časom. Dobro je vedeti, da bomo prejeli pomoč tudi tam, kjer je ne pričakujemo. Zame je bila to s. Dorica, ki mi je ves čas stala ob strani, me spodbujala, mi pomagala in mi svetovala v čisto praktičnih stvareh. Vsem tistim, ki čutijo v svojem srcu Božji klic, pa jim rečem: pogum! Čeprav sem sedaj doma, sem še vedno misijonarka.

1969-9-10 Misijonska nedelja (259)

LETA 1976 PIŠE FRANC SODJA

Že nekaj desetletij govorimo, da prehajamo v nov čas. Vojne in revolucije so prelomi med dvema dobama. Zdaj je še tehnika napravila zarezo v zgodovini in odkar je prvi človek Armstrong stopil na Luno, se začenja nova doba. Dvajseto stoletje je zmanjšalo zemljekrog; kljub spopadam smo si blizu, nikamor več ni daleč. Čim smo usmerili pot v vesolje, je postala zemlja še manjša.

A vendarle: kako daleč je včasih do človeških src. In ta so potrebna veselega oznanila, so lačna ne le kruha, ampak tudi Božje besede. Upravičeno smemo vzklikati s Pavlom VI. vsem, ki so omogočili polet v vsemirje: »Slava vsem odgovornim, ki so polet študirali, postopoma uresničevali, ga organizirali in izvedli. Slava vsem, ki so na najrazličnejše načine pri celotnem podjetju soudeleženi.« Ponosni moramo biti na ta uspeh, saj je uspeh vsega človeštva, zmaga duha nad materijo.

tako potrebna. Brez nje bo usihalo in zamrlo. Kristus ni le kristjanom rekel, da je prva in največja zapoved: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. In ta ljubezen je dokaz pristne ljubezni do Boga. Tudi mi katoličani smemo in moramo biti veseli krasnih uspehov moderne tehnike. Koncil nas je naučil, da moramo na svetu živeti in ne bežati od njegovih veselj in skrbi.

A vendar: ali ni naša naloga vse večja? Svet in vesolje je treba odrešiti. To je smisel bivanja Cerkve na zemlji. Binkoštni ogenj, ki je vrgel Cerkev v

za misijonarje. Zmolili bomo nekaj očenašev. Morda bomo prisotni na kakemu predavanju ali misijonski prireditvi. Potem pa bo teklo življenje naprej. Misijonarji se bodo osamljeni mučili naprej. Morda bodo spet odgnali mlade fante, ki bi radi postali duhovniki, ker jih nimajo kam dati, kajti ni denarja za zidavo semenišč. Morda bodo cele vasi zaman leto dni prosile, naj jim pošljejo misijonarja, da jih pouči in pripravi na krst. Pa ga ne bodo dobili, ker ga ni. V razkošju krščanske dežele premišljajo pot v vsemirje in pozabljajo vcepiti mladim ljudem smisel za velike ideale ljubezni in jih niso zmožni vzgojiti za osebno žrtev, popolno predanost misijonski ideji.

Govorimo o novi misijonski dobi. Pokoncilski duh je zavel po knjigah in revijah, prežema misijonarje na terenu. Zares je redko kje tako otipljivo čutiti nov dih, kakor je to v misijonih. Danes je naš čas, ker človeštvo spoznava, da vse religije čutijo potrebo po zbližanju. In zelo blizu je misel, da tudi budiste, muslimane in katerekoli pripadnike nekrščanskih verstev Bog pripravlja na sprejem evangelija. A vendarle: v tej uri, ko bi potrebovali na stotisoče mladih misijonarjev, krščanske dežele odpovedujejo. Utrujeni misijonarji na terenu bi rekli: veliko lepih besed, a kruta realnost – mi smo še vedno sami. Poglejmo na misijonsko nedeljo resnici v obraz. Poglejmo tudi sebi v obraz. Ali so Kristusove poteze v naši ljubezni do Cerkve in sveta? Koncil je pribil, da je Cerkev v svojem bistvu misijonska. Če smo scela tudi mi, potem ni več problem ne denar, ne molitve, ne pozornost, ne delo in žrtve in skoro ne sme biti več problem – misijonski poklici. Pa tudi to spraševanje vesti mora prevevati upanje, vedri misijonski optimizem, moč čakanja na dejstvo, da tudi katoličani začenjamo pisati novo poglavje zgodovine.

A vendarle: na zemlji še ostajajo stare skrbi. Ljudje so še lačni, od lakote umirajo. Zanje bi bilo treba vsaj takih astronomskih vsot, kot so bile potrebne, da je bilo mogoče stopiti na tla drugega nebesnega telesa. »Ta dogodek je znamenje moči človekovega razuma in poguma,« pravi papež v svojem spontanem govoru, ki ga je imel prav v trenutku, ko sta kozmonavta hodila po površini Lune. A vendar: milijoni žeajo po moči ljubezni, ki nam je za življenje prav

nemir iskanja in utiranja novih poti, je prav zato tu, da modernemu svetu kažemo pot ne s povelji, ampak z zvesto službo oznanjevalcev evangelija in Kristusovih pričevalcev. Letošnja misijonska nedelja je v luči novih dogodkov nekaj posebnega. Samozavest bi morala biti tudi v nas. Kaj mi ne zmoremo moči in poguma tehnike, mi, ki imamo evangelij? A vendar: kako bomo spet prav na to misijonsko nedeljo ponavljali kot vsako leto. Prosili bomo milodarov

Vietnam: širjenje vere s kulturo in uvidevnostjo

DRAGO KARL OCVRK

V prejšnjem razmišljanju o krščanstvu v Vietnamu je tekla beseda o usodi kristjanov v tej deželi, ko jo je dobila v roke komunistična partija. Ustavili smo se pri dveh pričevalcih, božjih služabnikih našem Andreju Majcnu in Frančišku Ksaverju Van Thuân. Tokrat pa se bomo ozrli v preteklost, na začetke označevanja evangelija in pogledali, v kakšnem duhu se je to dogajalo.

Prvi misijonarji so prišli na današnje ozemlje Vietnama v 16. stoletju. Prvi so bili portugalski dominikanci, sledili so jim jezuiti, med katerimi je bil znameniti poliglot Aleksander Roški (1591-1660), ki je krepko zaznamoval vietnamsko kulturo. Aleksander se je rodil v Avignonu v papeški državi na jugu Francije v judovski družini trgovcev s svilo, ki se je spreobrnila v katolištvo. O tem priča njegov priimek Rueda, ki pomeni okroglo rdeče znamenje in so ga morali tedaj nositi judi po veri. Priimek je preoblikoval najprej v Rode nazadnje pa v de Rhodes. Pri 21. letih je v Rimu stopil v jezuitski red, ki ga je poslal v azijski misijon (1618). V vietnamsko kraljestvo Košinšin je prišel leta 1625 in se hitro toliko naučil jezika, da je lahko oznanjeval. Izdelal je tudi pisavo za ta jezik (*Chữ Quốc Ngữ* - pisava narodnega jezika), ki je odtlej zapisan v njej. Izdal je trijezični slovar: anamitsko-latinsko-portugalski. S svojim jezikovnim delom je omogočil po eni strani, da se je krščanstvo hitro širilo, po drugi pa, da je med prebivalstvo pronicalo splošno znanje in kultura. Delovanje misijonarjev je bilo odvisno od dobre volje vladarjev, ta pa se je pogosto menjavala. Ker se je trgovina med Košinšinom in Portugalsko upočasnila, je kralj tako zagrenil življenje misijonarjem, da so morali oditi. Aleksander je potem nekaj časa deloval v kraljestvu Tonkin, dokler zavračanje mnogoženstva ni tako razjezilo številnih kraljevih žena, da so morali misijonarji znova pakirati ... in nazaj v Košinšin. Tam so

Jezuit poliglot Aleksander Roški (1591-1660)

se izmenjevala obdobja preganjanja, ko je mogoče delovati samo skrivaj, in »svobode«, ko je bilo mogoče označevati javno. Leta 1644 so Aleksandra aretirali in obsodili na smrt, a so ga pomilostili. Preden so ga izgnali, je moral biti navzoč pri obglavljenju komaj 19 letnega katehista Andreja de Phu Jena. Potem se je vrnil v Rim in si prizadeval, da bi Cerkev še naprej pošiljala misijonarje v azijski misijon vsem težavam navkljub.

V duhu ljubezni

Njegov pogled na misijonsko delovanje je nedvomno zaznamoval navodila, ki jih je izdala Kongregacija za oznanjevanje leta 1659. Ta *Navodila apostolskim vikarjem, ki odhajajo v kitajski kraljevski Tonkin in Košinšin* so presenetljivo široka za tisti čas in miselnost. Poglejmo:

»Gotovo so vas poučili, da bi bila Sveta kongregacija zelo nezadovoljna s tistim, ki bi se mešal v politiko in v upravne zadeve ali pa bi se pustil v to vmešati, ne le ko bi to šlo na škodo religije in bi odvrčalo misijonarje

od njihovega poslanstva, ampak tudi takrat, ko bi sijal žarek čisto trdnega upanja, da bi se lahko religija zato povečala in vera na široko razširila. Božje besede ne smemo širiti s podobnim ravnanjem, temveč z ljubeznijo, s prezirom človeških zadev, s ponižnim nastopom, s preprostim življenjem, potrpljenjem, molitvijo in drugimi apostolskimi krepostmi (...)

Ne zavzemajte se in ne navajajte nobenega razloga, da bi prepričali ta ljudstva, naj spremenijo svoje obrede in moralo, razen če očitno ne nasprotujejo religiji in morali. Kaj je bolj nespametnega kakor to, da prenašate h Kitajcem Francijo, Španijo, Italijo ali kakšno drugo evropsko deželo? Ne uvajajte pri njih naših dežel, ampak vero, to vero, ki ne zavrača in ne rani obredov in navad nobenega ljudstva, da le niso ostudni. Vera namreč hoče, da jih ohranjamo in varujemo. V naravi vseh ljudi je zapisano, da spoštujejo, ljubijo in postavljajo nad vse na svetu domača izročila in svojo domovino. Tudi ni močnejšega vzroka za odtujitev in sovraštvo kakor spreminjanje običajev, ki so lastni kakšnemu ljudstvu, še zlasti tistih, ki so bili tam v rabi tako dolgo, kot seže spomin starih. Kaj se bo zgodilo, če poskušate potem, ko ste jih odpravili, postaviti na njihovo mesto svoje običaje, uvožene od zunaj? Ne primerjajte torej nikoli navad teh dežel z onimi v Evropi, nasprotno, potrudite se, da se nanje navadite. Občudujte in hvalite vse, kar je hvale vredno. Kar pa hvale ne zasluži in se spodobi, da tega ne hvalimo na ves glas kakor priliznjenci, boste vi dovolj preudarni, da ne boste sodili, vsekakor pa ne boste ničesar obsodili nepremišljeno ali pretirano. Navade pa, ki so očitno slabe, je treba omajati bolj z zmajevanjem glave in molkom kakor z besedami.«

»Ne moreva, da ne bi govorila o tem, kar sva videla in slišala« (Apd 4,20)

Dragi bratje in sestre, ko doživimo moč Božje ljubezni, ko spoznamo njegovo očetovsko navzočnost v našem osebnem in skupnostnem življenju, ne moremo drugače, kot da oznanjamo in delimo to, kar smo videli in slišali. Jezusov odnos z njegovimi učenci, njegova človeškost, ki se nam razodeva v skrivnosti učlovečenja, v njegovem evangeliju in v njegovi veliki noči, nam kažejo, kako močno Bog ljubi našo človeškost in sprejme naše veselje in naše trpljenje, naše želje in našo tesnobo (prim. 2. vatikanski koncil, Pastoralna konstitucija Veselje in upanje, 22). Vse v Kristusu nas spominja, da mu svet, v katerem živimo in njegova potreba po odrešenju, nista bila tuja in nas tudi kliče, naj bomo dejavni del tega poslanstva: »Pojdite torej

na razpotja in povabite na svatbo, kogar koli najdete« (Mt 22,9). Nihče ni tujec, nihče ne more čutiti, da je tujec ali oddaljen glede na to sočutno ljubezen.

Izkustvo apostolov

Zgodovina evangelizacije se začne z zavzetim iskanjem Gospoda, ki kliče in hoče z vsako osebo tam, kjer je, vzpostaviti prijateljski dialog (prim. Jn 15,12-17). Apostoli so prvi, ki nam o tem poročajo, ko omenjajo celo dan in uro, v katerem so ga srečali: »Bilo je okoli desete ure« (Jn 1,39). Prijateljstvo z Gospodom, ko ga vidijo zdraviti bolne, jesti z grešniki, nasičevati lačne, bližati se izključenim, dotikati se nečistih, istovetiti se s potrebnimi, vabiti k blagrom, učiti na nov način z

oblastjo, pusti neizbrisen vtis, ki je sposoben prebuditi začudenje ter razširjajoče se in zastonsko veselje, ki ga ni moč zadržati. Kakor je dejal prerok Jeremija, je to doživetje goreč oženj njegove dejavne navzočnosti v našem srcu, ki nas sili k poslanstvu, čeprav včasih vključuje tudi žrtve in nerazumevanje (Jn 20,7-9). Ljubezen je vedno v gibanju in tudi nas spravi v gibanje, da bi podelili najlepše oznanilo in vir upanja: »Našli smo Mesija« (Jn 1,41).

Z Jezusom smo videli, slišali in otipali, da so stvari lahko drugačne. On je že danes vzpostavil prihodnje čase, ko nas je spomnil na bistveno, tolikokrat pozabljeno značilnost človeškega bitja: »ustvarjeni smo bili za polnost, ki jo lahko dosežemo samo v ljubezni« (okrožnica Vsi bratje, 68).

Brazilijska, Corumbá

Novi časi, ki budijo vero, ki je sposobna spodbuditi pobude in oblikovati skupnost, začeni pri možeh in ženah, ki se učijo poskrbeti za svojo krhkost in za krhkost drugih, ter tako pospešujejo bratstvo in družbeno prijateljstvo (prim. Prav tam, 67). Cerkvena skupnost pokaže svojo lepoto vsakič, ko se s hvaležnostjo spomni, da nas je Gospod prvi ljubil (prim. 1 Jn 4,19). »Gospodova ljubeča naklonjenost nas preseneča, čudenja pa po sami naravi mi ne moremo ne posedovati in tudi ne vsiliti. [...] Samo tako se lahko razcveti čudež zastonskosti, zastonskega daru samega sebe. Tudi misijonarske gorečnosti ne moremo nikoli doseči kot posledico razmišljanja in računanja. Stopiti v »stanje poslanstva« je odsev hvaležnosti« (Sporočilo Papeškim misijonskim družbam, 21. maj 2020). Vendar časi niso bili lahki. Prvi kristjani so začeli svoje življenje vere v sovražnem in težavnem okolju. Zgodbe o izključevanju in ujetništvu so se prepletale z notranjim in zunanjim odporom, za katerega je bilo videti, da nasprotuje in celo zanika to, kar so videli in slišali. A namesto da bi bila to težava ali ovira, zaradi katere bi se lahko uklonili ali zaprli vase, jih je spodbudila, da so vse nevšečnosti, nasprotja in težave spremenili v priložnost za poslanstvo. Omejitve in ovire so postale privilegiran prostor, da so vse in vsakega mazili z Gospodovim Duhom. Nič in nihče ni mogel ostati tuj osvobajajočemu oznanilu. Živo pričevanje za vse to imamo v Apostolskih delih, v knjigi, ki jo imajo misijonarji vedno pri roki. To je knjiga, ki pripoveduje, kako se je vonj evangelija širil, ko je šel mimo, in zbujal veselje, ki ga more dati samo Duh. Knjiga Apostolskih del nas uči živeti preizkušnje tako, da se stisnemo h Kristusu, da bi v nas dozorelo prepričanje, »da more Bog delovati v vseh okoliščinah, tudi sredi neuspehov« in gotovost, da »bo zagotovo obrodil sad (prim. Jn 15,5), kdor se Bogu izroči in podari iz ljubezni« (Apostolska spodbuda Veselje evangelija, 279).

Tako je tudi z nami: tudi današnji zgodovinski trenutek ni lahek. Pandemija je izpostavila in okrepila bolečino, osamljenost, revščino in krivice, ki so jih mnogi že trpeli, in je razkrinkala naše lažne gotovosti, drobitve in polarizacijo, ki nas tiho trgajo. Najbolj krhki in ranljivi so še bolj doživljali svojo ranljivost in krhkost. Doživeli smo malodušje, razočaranje, napor; in celo prilagodljiva grenkoba, ki jemlje upanje, se

času pandemije zaradi skušnjave, da bi v imenu zdrave družbene distance zamaskirali in upravičili brezbriznost in apatijo, je nujno poslanstvo sočutja, ki je sposobno iz potrebne razdalje narediti prostor srečanja, skrbi in spodbujanja. »Kar sva videla in slišala« (Apd 4,20), usmiljenje, ki sva ga bila deležna, se spremeni v oporno točko verodostojnosti, ki nam omogoči, da povrnemo vzajemno zavzetost, da bi ustvarili

S. Zvonka je med begunce razdelila rožne venčke.

je lahko polastila naših pogledov. Mi pa »ne oznanjamo sebe, ampak Jezusa Kristusa, Gospoda, sebe pa le kot vaše služabnike zaradi Jezusa« (2 Kor 4,5). Zato slišimo, da v naših skupnostih in naših družinah doni beseda življenja, ki odmeva v naših srcih in nam pravi: »Ni ga tukaj, temveč je bil obujen« (Lk 24,6); beseda upanja, ki razbije vsak determinizem in tistim, ki pustijo, da se jih dotakne, daje svobodo in smelost, ki sta potrebni, da se postavijo na noge in ustvarjalno iščejo vse možne načine, da bi živeli »zakramentalno« sočutje bližine Boga z nami, ki nikogar ne zapusti ob cesti. V tem

»družbeno pripadnost in solidarnost, za katero smo zastavili čas, vnemo in dobrine« (okrožnica Vsi bratje, 36). Njegova beseda nas vsak dan osvobaja in rešuje izgovorov, zaradi katerih se zapiramo v najhujše dvome: »Tako in tako je vse isto, nič se ne bo spremenilo.« In ob vprašanju: »Zakaj bi se moral odpovedati svoji varnosti, svoji udobnosti in zadovoljstvu, če ne vidim nobenih pomembnih sadov?«, odgovor ostaja vedno isti: »Jezus Kristus je premagal smrt in je vsemogočen. Jezus Kristus živi resnično« (prim. Apostolska spodbuda Veselje evangelija, 275), in želi, da bi tudi vi živeli, da bi bili bratski in

sposobni temu upanju dati gostoljubje in ga deliti. V trenutnih razmerah so nujno potrebni misijonarji upanja, ki so, združeni z Gospodom, sposobni preroško opozarjati, da se nihče ne reši sam.

Kot apostoli in prvi kristjani tudi mi recimo z vso močjo: »Ne moremo, da ne bi govorili o tem, kar smo videli in slišali« (prim. Apd 4,20). Vse, kar smo prejeli, vse, kar nam je Gospod postopoma podaril, nam je dal, da bi to zastavili in zastonjsko podarili drugim. Kakor apostoli, ki so videli, slišali in otipali Jezusovo odrešenje (prim 1 Jn 1,1-4), se tudi mi danes lahko dotaknemo trpečega

o tem, kar sva videla in slišala« (Apd 4,20) je povabilo vsakemu od nas, da »poskrbimo« in povemo, kaj nosimo v srcu. To poslanstvo je in je vedno bilo istovetnost Cerkve: »Cerkev obstaja, da evangelizira« (sv. Pavel VI., Apostolska spodbuda O oznanjevanju evangelija, 14). Življenje naše vere v osebni osami ali v zaprtosti v majhne skupine oslabi, izgubi preroškost ter sposobnost čudenja in hvaležnosti. Njegova lastna dinamika zahteva vedno večjo odprtost, ki je sposobna doseči in objeti vse. Prve kristjane, ki še zdaleč niso popustili skušnjavi, da bi se zaprli v elito, sta privlačila Gospod in novo življenje,

Na Svetovni misijonski dan, ki ga vsako leto obhajamo na predzadnjo nedeljo v oktobru, se hvaležno spominjamo vseh ljudi, ki nam s pričevanjem svojega življenja pomagajo obnoviti našo krstno obvezo biti velikodušni in veseli apostoli evangelija. Spominjamo se zlasti tistih, ki so bili sposobni oditi na pot, zapustiti deželo in družino, da bi evangelij mogel brez odlašanja in brez strahov doseči vse kotičke ljudstev in mest, kjer je toliko življenj žejnih blagoslova.

Premišljevanje njihovega misijonskega poslanstva spodbuja, naj bomo pogumni in naj vztrajno prosimo »gospodarja žetve, naj pošlje delavce na svojo žetev« (Lk 10,2). Zavedamo se namreč, da poklicanost k poslanstvu ni stvar preteklosti ali romantični spomin na neke druge čase. Jezus danes potrebuje srca, ki so sposobna živeti poklicanost kot resnično zgodbo ljubezni, ki jih bo napotila, da bodo šli na obrobja sveta in postali glasniki in orodja sočutja. In gre za klic, ki ga Jezus namenja vsem, čeprav ne vsem na isti način. Spomnimo se, da obstajajo obrobja, ki so blizu nas, v središču nekega mesta ali v lastni družini. Obstaja tudi vidik vesoljne odprtosti ljubezni, ki ni geografska ampak bivanjska. Vedno, zlasti pa v tem obdobju pandemije, je pomembno večati vsakdanjo sposobnost širjenja našega kroga, da bi dosegli tiste, ki jih sami po sebi ne bi imeli za »svoj svet zanimanja«, čeprav so blizu nas (prim. okrožnica Vsi bratje, 97). Živeti poslanstvo pomeni prizadevati si, da bi gojili enake misli, kot so v Jezusu Kristusu in skupaj z njim verovati, da je ta, ki je ob meni, tudi moj brat in sestra. Naj njegova sočutna ljubezen prebudi tudi naša srca in nas vse naredi za učence misijonarje. Marija, prva misijonska učenka, naj pomaga, da bo v vseh krščenih rasla želja, da bi bili sol in luč v naših deželah (prim. Mt 5,13-14).

*Rim, Sv. Janez v Lateranu,
6. januar 2021,
praznik Gospodovega razglasenja*

Maša in piknik z brezdomci, Ukrajina

in slavnega Kristusovega mesa v vsakdanji zgodovini ter najdemo pogum, da bomo z vsemi delili usodo upanja, tisto zanesljivo znamenje, ki se rodi iz zavesti, da nas Gospod spremlja. Kot kristjani Gospoda ne moremo zadrževati zase, saj evangelizacijsko poslanstvo Cerkve kaže njegovo celostno in javno vrednost pri preobrazbi sveta in pri skrbi za stvarstvo.

Povabilo za vsakega od nas

Tema Svetovnega misijonskega dneva letos: »Ne moreva, da ne bi govorila

ki ga je on podaril, da bi šli med ljudstva in pričevali o tem, kar so videli in slišali: Božje kraljestvo je blizu. To so delali z velikodušnostjo, hvaležnostjo in plemenitostjo, ki so lastne tistim, ki sejejo vedoč, da bodo drugi uživali sad njihove pridnosti in žrtve. Zato rad mislim, da »so tudi najbolj šibki, omejeni in ranjeni lahko [misijonarji] na svoj način, ker je vedno treba dopustiti, da se dobro posreduje, pa čeprav biva skupaj z veliko krhkostjo« (Posinodalna apostolska spodbuda Kristus živi, 239).

Hvala, Marija!

TONE KERIN, LAZARIST

15. avgust - Marijino vnebovzetje, enega najlepših Marijinih praznikov, smo v moji župniji Befotaky praznovali na veličasten in edinstven način. Ko sem hudo zbolel za rakom in je vse kazalo, da se bo treba počasi in boleče posloviti s tega sveta, reči adijo delu, ki sem ga vse življenje strastno opravljal in želel vero prinesiti v najbolj oddaljen in zapuščen kraj na tem svetu.

Nenadoma stopiš, bolje rečeno si porinjen v temo, absolutno temo, kjer si se primoran soočiti s samim sabo. Na tisoče in tisoče ljudi sem v svojem življenju bodril, jim dajal pogum in od kristjanov zahteval, da nikoli ne obupajo, naj se borijo ... KER JE ŽIVLJENJE LEPO, BOG PA DOBER. Prišlo je nepričakovano sporočilo od zdravnika, da je bolezen resna, da so verjetnosti majhne itd. Pet dni teme, obupa, solz, ogromno, preveč ... In končno streznitev. Rekel sem si: "Vse, kar si govoril ljudem, sedaj stori sam." In šel sem v boj. Boril se bom do konca - Bog je z mano, to sem verjel. V njegove roke sem položil ostanek

Na začetku vasi, na rahli vzpetini stoji kapela, posvečena Devici Mariji.

Blagoslov kapele

mojega življenja, pa naj bo kar bo. Prvi obiski pri zdravnikih, neposredno srečanje z obolelimi z isto boleznijo je bilo zame nekaj čisto novega, nepoznano področje. Bil sem navajen blata, divjine, ogromnih step, ki so v meni prebujale neizmerno željo po svobodi, širini, dobroti in vsem, kar človeku prinaša veselje do življenja. Bolnica mi je bila tuja, področje, kjer se nisem počutil dobro. Bilo me je strah, bil sem utesnjen in kar je bilo najbolj grozno, skoraj popolnoma odvisen od drugih, neznanih ljudi. Pa ni bilo dolgo tako. Bolniško osebje je name delovalo, kot da bi bili angeli z neba. Zdravniki tako sočutni, tako človeški, da so mojo odločitev borbe z boleznijo samo še podkrepili. Resnost, prijaznost, skoraj do skrajnosti dovršena humanost je bila veličina našega zdravniškega osebja. Čudovita oaza sredi bolečine in

obupa pa je bila majhna čudovita kapelica na Onkološkem oddelku, kamor sem zahajal redno pred in po zdravljenju. Z Madagaskarja in Slovenije pa sem dobil neizmerno podporo v molitvi, tako da me je dejansko postalo strah pred Bogom. Čisto navaden duhovnik in kar dober grešnik, pa toliko molitve zame. Bog, sem rekel, saj nisem tega vreden. Med zdravljenjem sem šel dvakrat v Međugorje, kar tako, k Materi Božji malo na obisk. Rekel sem ji: "Marija, Ti veš, da nisem svetnik, jaz pa vem, da si Ti dobra in ljubeča mati. Moja tiha želja je, da bi se vrnil na Madagaskar." Zaobljubil sem se, da zgradim čudovito kapelico Mariji v čast, če se še kdaj vrnem v moje blato in divjino, kjer vse diši po Bogu in svobodi.

Po vseh terapijah in zdravljenju sem končno dobil tri mesece prostosti, da si opomore od kemoterapije in obsevanja. Sledil je prvi resni pregled, vse v redu. Drugi pregled, vse v redu. Po tistem sem vsak dan rekel, MARIJA HVALA. Hvala za dobre zdravnike, hvala, ker je uslišala ponižno prošnjo svojega duhovnika in misijonarja. Zgradil sem kapelico, izpolnil zaobljubo, jo 15. avgusta blagoslovil in ta kraj poimenoval »kraj Marije, ki dela čudeže«. Ja, zame je bil to čudež. Tako je sedaj Marija neprestano z mano sredi moje divjine, blata in, oprostite, divjih ljudi, kjer Bog počasi pridobiva in prodira v srca ljudi. Vse nam je podarjeno, vse nam je dano. Izkoristimo to, da bo svet spoznal darovalca, Boga ljubezni in usmiljenja. Ljudje čakajo drznega oznanjevalca, gorečega in strastnega duhovnika, ki ne bo jokal nad življenjem, ampak ljubil in to ljubil STRASTNO, MARIJA! Naj bo ostanek mojega življenja eno samo in veselo pričevanje o božji ljubezni in lepoti življenja. Hvala Marija za tvoj pomežik, hvala Marija za tvoje uslišanje, hvala Ti Marija, ker razumeš tvojega razposajenega sina misijonarja. Vsem hvala. Bog je ljubezen.

Na bregovih upanja

DANILO LISJAK, SALEZIJANEC

Covid je izmeril naš pogum in zaupanje v vztrajnem delu in zavetju misijona. Prisrčen pozdrav iz nekoliko 'bolj varnega' zavetja v domovini. Mnogi misijonarji smo kar nekam poniknili v tem strahu in realizmu 'kitajske bolezni'. To je moč razbrati tudi po manjšem oglašanju v Misijonskih obzorjih. Zapore, 'lockdown-i' vseh vrst in trajanj ... In potem iznajdljivost v organizaciji pomoči.

Blagoslov ambulate in šiviljske šole

Koliko novih pobud se je porodilo v korist naših ljudi v misijonih sam Bog ve. Pri nas v Ugandi so ljudje bolj fatalisti in se ne sprašujejo, od česa je kdo umrl. Pač pa: »Njen/njegov čas je prišel!« Noben 'lockdown' ni omejil zbiranja na pogrebih. V začetku sta tako Tanzanija kot Burundi razglasila, da pri njih ni covidnih obolenj. Seveda sta medtem obe državi zaradi te bolezni izgubili svoja predsednika. Sam, in verjetno še kar nekaj slovenskih misijonarjev, smo prihiteli, ko se je to le dalo, v domovino, da smo (nekateri tudi po preboleju) sploh lahko prišli do cepiva, da bi se lahko vrnili in varno nadaljevali svoje delo. Hvaležni smo za ta dar in kar ne moremo razumeti, da je v domovini še toliko miselne pritlehnosti in nezaupanja farmacevtom in stroki zdravnikov. Korupcija je v moji deželi pojedla vso mednarodno in domačo pomoč nevladnih organizacij ter podjetij. Ljudje ter zdravstveno osebje (v bolnicah jim nimajo česa ponuditi, pa tudi sami se lahko okužijo; kar nekaj zdravstvenega osebja je umrlo od te bolezni!) je prepuščeno nemoči in domačim karantenam z več ali manj znanimi zdravili - antibiotiki, ki jih

moraš sam plačati. Seveda so mesta in njihova nesnaga ter zgoščenost prebivalcev bolj na udaru kot revno podeželje, kjer so ljudje bolj v zavetju svojih domov, klanskega zavetja in obdelovanja polj, ohišnic. Omejitve gibanja in dražji prevozi so k temu pripomogli. Seveda se je število pridnih rok in ust v tem času pomnožilo in podeželje daje vtis boljše obdelanosti kmečkih površin. Temu je sledila pocenitev poljščin za dobro tretjino. Previdnost je naklonila tudi boljše pridelke! Zaprtje osnovnih in srednjih šol je botrovalo odhodu učiteljev na podeželje, sicer bi tisti iz privatnih in delno tudi državnih šol težko preživel. Nič čudnega, da so se nekateri načrti tako v pastoralni kot pri gradnjah upočasnili. Bili smo bolj 'dozirani' s tem, 'kar je nujno potrebno' in s 'kar se da narediti!' Res Bogu hvala za preživetje. V misijonu Atede razen dveh bolnih in ostarelih župljanov nismo utrpeli izgub. Sam sem bolezen prebolel v lokalni bolnišnici med božično devetdnevno 2020. Velja omeniti, da so slab mesec pred menoj v isti bolnišnici umrli trije člani (dva redovna brata in duhovnik) misijonarjev Kombonijcev. Eden je bil mlajši od mene! Preventivna izolacija je bila zato stroga. Skupina domačih zidarjev in tudi zidarjev iz Konga je kar tri mesece ostala v 'karanteni zaprtih meja' in omejenega gibanja. To je bila priložnost, da smo kljub pomanjkanju materialov, predvsem cementa, lahko nadaljevali delo. Pripravili smo poklicno šiviljsko šolo (šola za življenje) in ambulanto s 170 m² ter 700 m² cementnih temeljev za novo porodnišnico. 24. maja, na praznik Marije Pomočnice, je naš ravnatelj Tomaž v prisotnosti naših sester Korejk in njihovih kandidatke vse blagoslovil, medtem ko sem se s precej načetim zdravjem v glavnem mestu pripravljaval na odhod v domovino. Sestre s pomočjo domačinov kar pridno nudijo zdravstvene usluge domačinom in tudi šiviljski stroji služijo svojemu namenu. Dokončanje porodnišnice je v Božjih rokah in bo postopoma dograjena. Slab teden po mojem odhodu iz Ugande je bil proglašen 'lockdown' najprej za dva meseca in potem malo milejša oblika še za dva meseca. Kaj bo prinesel začetek oktobra, bomo videli. Za zdaj so cerkve, molitveni prostori drugih religij, kulturni prostori in šole zaprte. »Kako gre, gospod?« po navadi sprašujejo indijski in drugi trgovci. Moj odgovor je bil njim vedno v razmislek. »Še sem živ, enostavno živim in se veselim življenja.« Poklicani smo, da ohranimo naše zdravje in zdravje drugih okrog nas ter enostavno zaupamo v boljši jutri. Trepetamo za ljudi v naših misijonih, za številne družine v boju za vsakdanje preživetje. Bog odpira tudi njim, po naši dobroti, konkretne rešitve v teh težkih časih. Namenimo jim plemenito, skrbi polno misel, molitev in tudi priložnostno primeren dar, v ta mozaik revščine, bolezni in zapuščenosti. Hvala vam, da ste na bregovih upanja skupaj z nami.

"Dar uboge vdove"

S. ZVONKA MIKEC, SALEZIJANKA, MOZAMBIK

Ko se v svetu marsikaj dogaja, in polni strani najpomembnejših časopisov; se v naši lepi Afriki zgodi tudi še kaj bolj pomembnega, večjega, a to ne polni časopisnih strani. V maju sem bila na obisku pri naših skupnostih na severu, kjer se praktično že dve leti srečujejo in rešujejo situacije beguncev, ki prihajajo s skrajnega severa province. Da bi vsem tem olajšale življenje, poskusijo prav vse. Tako so ob obisku nekaterih družin, ki so se naselile na obrobju mesta Chiure, videle njihovo pripravljenost za delo. Ob naslednjem obisku so jim, poleg riža in fižola za hrano, nesle tudi semena fižola in koruze (iz te si delajo moko za polento). Bil je deževni čas in ni bilo treba veliko, da so posejali. Sadili in okopavali so (no, tudi motike so dobili), da je raslo. A se ne konča tu. Ob mojem obisku smo šle v to vas ponovno pozdravit ljudi, ki so si najbolj želeli Svetega pisma in rožnega venca (so namreč katoličani in k sreči sem imela nekaj rožnih vencev, da sem jih delila ...).

Ko smo jih pozdravljale in se že skoraj poslavljalje, pa nas je stisnilo pri srcu. Starejša gospa je v rokah prinesla v posodi nekaj fižola, ki so ga pridelali. Podarila nam ga je v zahvalo, da smo jim pomagali in so tako lahko nekaj sami pridelali. Saj ga niso imeli preveč, a »dva novčiča uboge vdove« še danes več veljata kot vreče fižola in riža, ki jih organizacije "stresejo", kjer pač mislijo, da je potrebno. Torej je res: nihče ni tako ubog, da ne bi lahko tudi nekaj podaril! "Veselega darovalca je Gospod vesel!"

Šolsko leto začeli v novi šoli

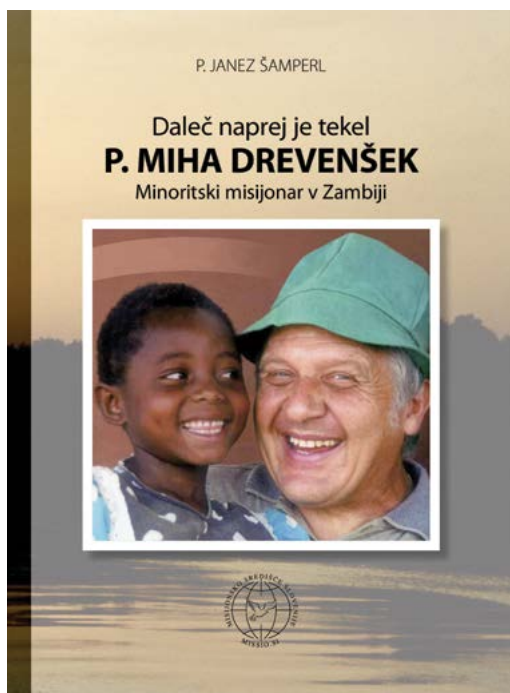
S. MARJETA ZANJKOVIČ, SALEZIJANKA, MADAGASKAR

Sestre Salezijanke v Mahajangi delujemo od leta 1985, ko smo odprle prvo skupnost na Madagaskarju in prvo šolo, ki je bila župnijska. Po 33 letih smo se soočile z velikim problemom propadanja osnovne šole in kako priti do sredstev za novo. Ker sem v Sloveniji v preteklih letih že dobila pomoč za druge projekte, sem korajžno napisala prošnjo in dobila pozitiven odgovor. Šolo obiskuje 500 učencev. Gradnje smo se lotile postopoma, saj smo morali staro rušiti in obenem zidati novo. Levji delež sredstev za gradnjo nove šole smo dobili od slovenskih dobrotnikov in »treh kraljev«, ki ste pridno hodili od hiše do hiše in oznanjevali Jezusovo rojstvo. Z gradnjo smo začeli v letu 2019 in počasi, a vztrajno avgusta 2020 tudi končali. Šola je svoja vrata za prve učence odprla 19. oktobra 2020, ko je predsednik preklical zaprtje države. Na tem mestu bi se vam, dragi dobrotniki, rada v imenu šolarjev in njihovih staršev, sester salezijank in vseh sodelavcev iskreno zahvalila, da ste nam ves čas stali ob strani in nas podpirali ter nam dajali upanje, da bomo skupaj z vami in vašo pomočjo zmogli uresničiti ta velik projekt. In res nam je uspelo, 13. marca letos smo šolo slovesno blagoslovili in se zahvalili za vse darove in molitve, ki smo jih prejeli po vas. Od srca hvala, saj je hvaležnost, kakor pravi Henry Ward Becher: »najlepši cvet, ki vzklja iz duše«. S pomočjo vašega daru bodo otroci šole »Sv. Terezije Deteta Jezusa« lahko nadaljevali šolanje v dostojnih razredih, ki ustrezajo potrebam današnjega časa. Naj vam Jezus, gospodar vseh darov, vse stoterno povrne. Ponižno vam zagotavljamo naš vsakdanji spomin v molitvi.

Daleč naprej je tekel – Življenje in delo p. Miha Drevenška

Deset let po smrti misijonarja p. Miha, ki ga je Zambija posvojila, vzela za svojega, je pred nami knjiga, katere avtor je tudi tokrat p. Janez Šamperl (ob misijonarjevi smrti je namreč napisal knjigo Črnc v beli koži). »Pričujoča knjiga ni samo obujanje spominov, pač pa izraz globoke hvaležnosti p. Mihi za njegovo življenje, duhovniški poklic in misijonsko delo,« je zapisal minorit p. Martin Kmetec, izmirski nadškof, sicer pa sovaščan p. Miha. Knjiga je nekakšen potopis po Mihovih poteh – po stezah tega sveta. Bralec spremlja misijonarja od njegovega rojstnega Vidma pri Ptuju do druge domovine, Zambije, kjer je leta 2011 p. Miha končal svojo zemeljsko pot in odšel v nebeško domovino. Avtor v uvodu zapiše, da je za p. Mihom »ostala njegova duhovna dediščina, ostalo je njegovo delo, njegove poti, ostal spomin na izjemnega misijonarja, glasnika ubogih in zatiranih, preprostega Frančiškovega brata, gorečega pridigarja, veselega pevca, preroka zelene Zambije«. Prav o tej dediščini beremo. P. Miha ni bil navaden misijonar, ki bi govoril o nebeškem kraljestvu samo izza ambona, daleč stran od ljudi. Živel je med njimi in jim prinašal Jezusa; če parafraziram njegove besede: veselil se je z njimi, jokal, plesal, pel ... Tudi s pomočjo medijev se je trudil, da bi ljudi (predvsem mlade) izobrazil, da bi lahko živeli boljši jutri, spodbujal je k družbeni kritičnosti in razgledanosti. Vse to le zato, ker je imel

ljudi na črni celini rad; in oni so imeli radi njega – imenovali so ga črnc v beli koži ali pa kar »bambo« (oče). O p. Mihi v knjigi spregovorijo številne fotografije, predvsem pa so sporočilna pričevanja ljudi (njegovih faranov, sobratov, škofov, kulturnih delavcev), s katerimi je sodeloval v Zambiji in Sloveniji. Kažejo nam, da je imel p. Miha pogled vedno obrnjen naprej, proti končnemu cilju, ki je Jezus Kristus. Bil je eden od misijonarjev, ki so v Zambiji obrodili obilne sadove.

Barbara Rodošek

TRIKRALJEVSKA AKCIJA | župniji: Podgorje pri Slov. Gradcu, Sočerga | posameznika: Bezjak Marija, Štefe Francisco | **ADVENTNA AKCIJA** | župnije: Rečica ob Savinji, Sočerga, Sv. Helena-Dolsko, Trata - Gorenja vas | **Kopriva Silvester** | **MIVA** | posamezniki: Ahačević Igor, Avguštin Marija Josefa, Avsec Janez, Bajec Boris, Barič Damir, Bartolj Jože, Basa Silvan, Baša Gregor, Bavcon Vojko, Beguš Jurij, Benedik Irena, Berkopec Barbara, Bernard Nataša, Bertonec Cvetka, Bezjak Irena, Bezjak Marija, Bizjak Milojka, Blatnik Barbara, Blatnik Tomaž, Bogataj Darko, Bogataj Gregor, Bogataj Miran, Bokan Verica, Bonča Barbara, Boštic Ana, Bračič Neža, Breclj Irena, Breclj Karmen, Bregar Klemen, Brglez Franc, Brodarič Iva, Brunšek Andreja, Brus Kristina, Buzekijan Jelka, Casar Mario, Celec Andreja, Cencelj Matija, Centrih Amalija, Cergolj Janez, Cerkev Srca Jezusovega, Cerkev Sv. Trojice Ljubljana, Cigula Jože, Cvelbar Peter, Čampa Tadej, Čebokli Marjan, Čech Eva, Čemažar Peter, Česen Matjaž, Česnik Božidara, Čevka Janez, Črešnjevce Dominika, Čufar Katarina, Čuk Monika, Čuk Niko, Delovec Urška, Demšar Tilen, Dernovšek Derman Irena, Deržič Marjeta, Dimac Kata, Dobnik Jelka, Dobravec Urška, Dobrovoljc Primož, Dolenc Janez, Dolenski Marija Iča, Dolinšek Tatjana, Dom sv. Katarine, Dragaš Hrovat Barbara, Dremelj Vera, Družba Hčera Krščanske Ljubezni, družina Jerkič, Duhovniški dom Mane Nobiscum, Durič Štefka, Eržen Marija, Eržen Sebastjan, Fabjan Velikanje Vanja, Falle Marko, Ferjančič Silva, Ferk Anton, Ficko Marija, Filipič Tomaž Gregor, Fojkar Brigita, Francelj Irena, Franciskanski samostan Brezje, Franciskanski samostan Kamnik, Franciskanski samostan Sveta Gora, Frece Aleš, Friškovec Irena, Furlan Dolores, Gasparovič Marta, Geršak Bernard, Glasenčnik Marija, Glogovec Anton, Gnezda Matjaž, Goličnik Marjan, Gorenc Ana, Gorenc d.o.o., Gorenc Ljudmila, Gorjanc Jurij, Gorup Marija, Gorup Krista, Grahlj Franci, Grčar Matjaž, Gregorič Andrej, Grgič Igor, Grmek Danjela, Grobljenik Krc Marija Ana, Grozdanič Branimir, Grum Hermina, Guzelj Darja, Habič Helena, Habinc Jožef, Halas Marija, Hočevar Anica, Hočevar Marjeta, Hočevar Zvonko, Hodnik Marjan, Horvat Martina, Hozjan Tjaša, Hrenko Marjan, Hribar Marjana, Hribnik Janja, Humar Bogomir, Humar Romana, Ilc Helena, Ivančič Marjan, Ivanjko Mateja, Jager Barbara, Jagodic Barbara, Jakelj Marija, Jaklitsch Helena, Jakofčič Darja, Janežič Damijan, Javornik Renata, Jekovec Marija, Jelaška Mario, Jeler Anton, Jeličič Janko, Jemec Jakob, Jereb Batagelj Miriam, Jereb Mira, Jerina Marko, Jerman Kristina, Jermol Stefan, Jernej Jeromen, Jezeršek Janez, Jug Evgen, Jurjevec Martina, Juvan Franc, Juvan Matija, Kanalec Slavko, Kapucinski samostan Ljubljana, Karmeličanke, Kastelic Ivan, Kaube Uroš, Kaučič Valentin, Kavčič Janez, Kerec Simona, Kerin Magdalena, Kerin Maglica Mojca, Kerševan Vladimir, Kidrič Ploč Adrijana, Kirbiš Marta, Klanjšek Sonja in Mitja, Klemenc Monika, Ključevšek Tatjana, Klopčič Franc, Knez Bernardka, Kocijančič Viktor – Janko, Kočnar

jubilanti – čestitamo

80 letnica življenja

S. Mojca
Karničnik,
misijonarka
Jezusa
Kristusa, rojena

3. decembra 1941 v Dravogradu.
V misijone je odšla leta 1974.
Deluje v DR Kongo.

65 letnica življenja

P. Martin
Kmetec,
minorit, rojen
10. novembra
1956 v Vidmu

pri Ptuj. V misijone je odšel
6. decembra 1990. Deluje v
Turčiji.

50 let v misijonih

s. Bogdana
Kavčič,
usmiljenka,
rojena
26. avgusta

1945 v Žireh. V misijone je
odšla 29. decembra 1971.
Deluje v Burundiju.

Zaradi pomanjkanja prostora na strani DAROVALI STE, bomo župnije, ki so nabirko MIVA oddale v omenjen obdobju, objavili v naslednji številki. Hvala za razumevanje.

Darovi objavljenih
so na naš račun prispeli
v obdobju med 13. 7. 2021
in 10. 9. 2021. Hvala vsem.

Marija, Kogovšek Božena, Kokalj Magdalena, Kokot Branka in Franc, Kokovnik Zofija, Kolbl Jernej, Kolenc Blažka, Konc Lorenzutti Nataša, Korenec Marija Ana, Korenjak Jurij, Korenjak Valentin, Kosednar Mihaela, Košar Doris, Košar Helena, Košir Janez, Košir Samo, Kotar Cvetka Terezija, Kotar Irena, Kovač Petra, Kovacič Mitja, Kozina Roman, Kozinc Mihaela, Krajnc Marija, Krajnc Niko, Krajncič Marjan, Kraljič Martina, Kramberger Lucija, Kranjc Kristijan, Kranjc Pavel, Krapež Darko, Krapež Martin, Kraševac Mateja, Krašna Natalija, Krečič Slavica, Kresnik Dušan, Krivec Branka, Križman Marija, Križnar Olga, Križniške Sestre, Krmelj Ciril, Kršinar Zoran, Kržišnik Eva, Kržišnik Franci, Kržišnik Ivanka, Kuntarič Danijela, Kuralt Dejan, Kušar Gal, Langus Tadej, Lavrenčič Zorka, Leben Milena, Lee Pedersen Ann, Lekše Mira, Lenart Marija, Lendero Majda, Lešnjak Marija, Ličen Marko, Lipušček Marjan, Loboda Kristina, Logar Boštjan, Logar Edo, Logar Manica, Logar Štefka, Lorber Mitja, Lotrič Tomaž, Lukner Tatjana, Macedoni Anica, Magajna Bogdan, Makuc Marija, Malovrh Maja, Malovrh Štefka, Marcola Danilo, Marcola Miljana, Marjine Sestre, Marinič Vesna, Markočič Darjo, Marolt Marko, Matajč Irena, Matjašič Rudolf, Matzele Boštjan, Maznik Tadeja, Melinc Beti, Merljak Jakob, Merljak Matjaž, Merljak Nada, Merše Franjo, Mertelj Zgonc Anica, Mihelič Boštjan, Mihelj Ivanka, Mihelj Zmaga, Miklič Vlasta, Mikrovit Ustje d.o.o., Mikulin Veronika, Mikuž Ivana, Milošič Miran, Misotič Antonija, Mlakar Ferdinand, Močan Franciška, Močnik Bernarda, Modic Darja, Mohar Jernej, Motaln Henrik, Može Boža, Mrak Janez, Mrak Valter, Mrzel Ivan, Munda Alojzija, Mušič Marjan, N.N., Nartnik Mohor, Nastran Jernej, Natek Aleš Dimitrij, Nikolič Goran, Novak Aljaž, Novak Damjan, Novak Meta, Novak Peter, Novak Primož, Oberwalder Jože, Oblak Jedert, Oblak Ljudmila, Oblak Marija, Oder Barbara, Oder Marija, Ogorevc Klara, Ogrinec Ivanka, Okoliš Bernarda, Okorn Marko, Omahen David, Omahen Dolores, Omega 3 Drago Borkovič s.p., Oskos Peter, Osredkar Mihaela, Osterman Milan, Ozebek Valerija, Pahor Davorin, Pajtlar Jožef, Parelj Ani, Pavlič Renata, Pavlovčič Petra, Pecek Pavla, Pečarič Podobnik Karmen, Pegan Tomaž, Per Metod, Perkovič Benedik Mirjana, Peršin Marko, Peršin Marko, Petejan Robert, Peterka Miroslav, Peternelj Irena, Petrič Alojz, Petrič Dušan, Petričič Nadja, Petrovič Sonja, Pevec Andrej, Pezdri, Pfeifer Hilda, Pintar Marjetka, Pipan Damijana, Pipan Pavla, Pirnar Žan, Pižmoht Marija, Pleško Marija, Podberšič Ivo, Podkrižnik Jožef, Pokrivač Marija in Tomaž, Polenshek Zofija Sonja, Poljšak Alenka, Pollak Janez, Ponebšek Roman, Porok Andreja, Potočnik Ivan, Potočnik Niko, Potrebuejš Esteria in Tomaž, Prašnikar Cerar Darja, Pravne Ludvik, Premrl Vilma, Princ Marija, Princ Marjan, Prinčič Danila, Pristov Vinko s.p., Prnaver Miran, Prnaver Olga, Pšeničnik Marjana, Puhar Olga, Purgar Metod,

Rahne Ana, Raztresen Marija, Rebec Stanislav, Remškar Marjana, Repina Justina, Rihtar Francišek, Robba Barbara, Robnik Janez, Rojec Jože, Rokavec Rafko, Rolih Denis, Rotar Pance Branka, Rovšek Tatjana, Rozman Elizabeta, Rožič Martina, Rupert Andreja, Rustja Turniski Sara, Saje Brigita, Saksida Blaž, Salezijanski Inšpektorat, Salezijanski zavod Veržej, Samostan Lazaristov Miren, Sax Tadeja, Schweiger Ana, Sečnik Davorin, Selan Jurij, Seljak Romana, Sestre Sv. Križa, Sestre Uršulinke, Simončič Marta, Skebe Anica, Skok Urška, Skribe - Dimec Darja, Skubic Miha, Slokan Janez, Slovenska Karitas, Smodiš Robert, Snoj Janko, Springer Marko, Srebot Polonca in Janez, Srebrnjak Andreja, Stanovnik Lavrencij, Starašinič Petra, Stavbar Tina, Sticker Peter, Stolna župnija Novo Mesto, Strgar Jernej, Strnad Alenka, Strojanc Emilijan, Suhovešnik David, Susič Suzana, Sušnik Simona, Svetina Danijela, Šadl Mitja, Šavli Klemen, Šavs Peter, Šemrl Franci, Šenk Irma, Šenk Marko, Šerjak Tom, Šibal Darinka, Šimec Edvard, Škorjanc Anica, Škulj Anica, Škvarc Jernej, Škvorc Marjan, Šlajpah Tina, Šolske Sestre De Notre Dame, Špajzer Gregor, Špital Simon, Šteblaj Kristina, Štefančič Martin, Šteklj Drago, Švab Jernej, Švigelj Gregor, Tajnikar Matej, Tičar Andreja, Topler Jelka, Tovornik Ana, Trampuž Ivo, Trilar Jure, Trobec Mojca, Trošt Peter, Trstenjak Franci, Tunja Marija, Turk Franc, Turk Zlata, Tušar Mihaela, Tušek Andrej, Udir Jože, Urbas Marjeta, Uršič Peter, Uršulinski samostan Sv. Duh, Ušaj Pavel, Ušaj Pregelj Nadja, Ušaj Robert, Vadnov Tanja, Valenčič Ana, Valenčič Viktorija, Valič Tjaša, Vaukan Marija, Venko Samo, Verbič Marija, Vesel Kočar Majda, Vidic Matic, Vidmar Darinka, Vidrih Slavica, Vinter Damijan, Višnjič Škrabec Katja, Vodušek Mitja, Vogrinčič Elizabeta, Vogrinčič Lea, Vohar Albina, Volarič Darjo, Volavšek Marta, Voljč Marija, Vozelj Dominik, Vrbečič Rajko, Vrčon Tomaž, Vrečič Jožef, Vrečič Primož, Vrhovnik Marija, Vugrinec Ankica in Josip, Vulič Ivica, Wagner Matjaž, Zadnik Robert, Zagorc Katja, Zajc Ana Marija, Zajc Tekavec Barbara, Zalar Slavko, Zaletel Anton, Zanjčič Ivan, Zaviršek Gortnar Marija, Zdolšek Antonija, Zelinšek Silvana, Zidar Ana, Zidar Benigar Kristina, Zorko Alojzija, Zorman Anton, Zupančič Andrej, Zupančič Anton, Zupančič Bernarda, Zupančič Danijel, Zupančič Jože, Zver Sonja, Zvonko Franc, Žigon Jožefa, Žižek Slavko, Žmaucar Kržišnik Ivana, Žnidarič Helena, Župevc Ana, Žužek Boris, Žužek Pavel | **SKLAD ZA MISIJONE** | župnije: Cerkno, Ljubljana-Bežigrad, Sv. Marijeta niže Ptuja | posamezniki: Blažič Mihael, Bogataj Gradišnik Katarina, Bogrinec Jožef, Boltar Šavli Marija, Brezovnik Janez, Cirar Martin, Dimnik Jože, Franciškanski samostan Brezje, Glavan Martina, Jeras Marija, Kačič Julij, Koprivnikar Jožica, Košar Doris, Kotnik Ambrož, Kovšca Tončka, Kozjek Marija, Kozole Cvetka, Likar Sebastjan, Ljuman d.o.o., Lovše Anica, Magdič Olga, Merhar

Marija, Mernik Zinka, Merše Franjo, Mikulin Olga, Mohorič Slavica, N.N., Paškič Ilija, Pavli Alenka, Perko Iztok, Perovšek Francka, Peterle Marija, Pirc Dragica, Podgornik Helena, Podkrižnik Jožef, Pogorevc Albert, Schwarzbartl Tomaž Ervin, Slokar Darja, Smrekar Alojzij, Sovič Alenka, Stiplošek Marija, Šiško Milka, Šparovec Andraž, Štefe Francisco, Štrukelj Franciška, Zorenč Davorina | **SKLAD ZA LAČNE** | posamezniki: Arh Milena, Bogataj Mojca, Fortuna Mateja, Janc Marko, Kržišnik Franci, Kuret Sanja, Maček Valentina, Makovec Mateja, Medvešek Viljem, Mršnik Bernarda, N.N., Pavlič Renata, Pompe Roman, Semenič Bojana, Stražar Primož, Tajnikar Matej, Tapajner Veronika, Vinder Angelca, Vogrinčič Elizabeta, Vogrinčič Lea, Volf Mateja | **ZA SOCIALNO ZAVAROVANJE MISIJONARJEV** | Pejič Dragan | **SKLAD ZA MADAGASKAR** | posamezniki: Mavrek Renata, N.N., Remic Primož, Škulj Luka, Škulj Stane | **SKLAD ZA ŠOLANJE BOGOSLOVCEV** | posamezniki: Mijatović Avguštin, N.N. | **SKLAD ZA GRADNJO CERKVA** | Koprivec Boštjan | **VOĐNJIKI - ZAMBIJA** | posamezniki: Anžlovar Terezija, Vegan Janez | **MAŠNE INTENCIJE** | župnija Komenda | posamezniki: Koprivec Boštjan | **MISIJOJN MATANGA** | posamezniki: Bogolin Marjan, Kopriva Silvester, Kresnik Robert, N.N., Podobnik Jožica, Sirk Saksida Marija | **POMOČ - POSLEDICE KORONAVIRUSA** | Žeželj Miro | **MISIJOJN AMPITAFI** | župnija Ljubljana-Sv. Križ | posamezniki: Koscec Andreja in David, Ojsteršek Sabina | **JOŽE ADAMIČ** | Burger Alenka | Katoliška Mladina | **PETER IVANČIČ** | Ušeničnik Janez | **S. ANKA BURGER** | posamezniki: Potisek Helena, žup. Karitas Vodice | **S. VIDA GERKMAN** | Sitar Antonija | **JOŽE MLINARIČ** | posamezniki: Vogrinčič Elizabeta, Vogrinčič Lea | **S. VESNA HITI** | župnija Bloke | posamezniki: Lajevec Janja, Martinčič Angela, Modrijančič Ivanka, N.N., Prosen Branka, Virant Simon, Vrtačnik Brigita | **TONE KERIN** | posamezniki: Colner Justina, Karmeličanke, Katoliška Mladina, Kern Jože, Kežman Aleš, N.N., Olovec Helena Alenka, Potočnik Danica, Sabolič Goran, Škrabanja Alenka, Sušteršič Ivana | **S. AGATA KOCIPER** | posamezniki: Harej Neva in Rajko, Pirih Marija | **JANEZ KRMEJ** | posamezniki: Bolta Marko, Katoliška Mladina, Kolander Tadeja, Krek Viktor, Malovrh Darja, Mihelič Maruša, N.N., Pirc Dragica, Poklukar Gregor, Ravninar Marija, Sušnik Kolbezen Barbara, Tavčar Marija, Vrabec Marko, Zgubič Evgen | **S. ANDREJA GODNIČ** | posamezniki: Bovcon Mitja, Bratina Matej, Habjanič Jožica, Ključevšek Tatjana, N.N., Pirc Dragica, Rustja Andreja, Sedej Andreja, Štuhec dr. Ivan | **DANILO LISIAK** | posamezniki: Albreht Ivan, Bonutti - Hajdinjak Kamila, Furlan Markež Barbara, Kette Lucija, Krevelj Branko, Škorjanc Anica | **TOMAŽ MAVRIČ** | Malalan Nika | **IVAN BAJEC** | posamezniki: Pirc Mirjam, Škorjanc Anica | **S. ZVONKA MIKEC** | župnija Križe | posamezniki: Krnc Martina, Murn, N.N., Ogorevc Klara, Pirih Marija, Rihtar Francišek, Rogl Cvetko, Vergles - Rataj Aleksandra

| **MISIJOJNARKE MATERE TEREZIJE** | Kranjc Rafael | **JANEZ MESEC** | posamezniki: Gregor Aleš, Gros Marjeta, Katoliška Mladina, Lestroj d.o.o., N.N., Šimnic Apolonija, Zaveljcina Janez | **PEDRO OPEKA** | župnija Zreče | posamezniki: Bohak Ivan (Janko), Bolta Marko, Gladek Maja, Golob Jan, Hočvar Janko, Jevnišek Zofija, Katoliška Mladina, Kette Lucija, Kham Alenka, Končan Danijela, Leskovec Tomaž, Logar Manica, Marolt Majda, Martinčič Angela, N.N., Pollak Janez, Rajh Danilo, Remše Matija, Rus Valerija, Slovenska Karitas, Snoj Irena, Šegula Zdenka, Štemberger Ida, Tavčar Jože in Slavica, Vegan Janez, Zgonc Marija, Zver Mojca | **P. STANKO ROZMAN** | Ravninar Marija | **S. JOŽICA STERLE** | posamezniki: Kolenc Marija, molitvena skupina Koper Sv. Marko | **P. MARTIN KMETEC** | župnija Polhov Gradec | **S. MARIJETA ZANJKOVIČ** | posamezniki: Skandali Dragan, Zadravec Roman | **TONE GRM** | župnija Krško | posamezniki: Bertok Alenka, Gorc Ana, Klanjšek Sonja in Mitja, Ključevšek Tatjana, Lakosil Marija, Lenarčič Jožef, N.N., Ogorevc Klara, Ševšek Ema, Sivec Mateja, Stolar Kolja, Virant Simon, Vogrinčič Vera | **S. BOGDANA KAVČIČ** | posamezniki: Kavčič Irena, Križanec Vinko, N.N., Porenta Tomaž | **P. LOJZE PODGRAJŠEK** | posamezniki: N.N., Povh Jože, Šivic Ana, Verdink Alojz | **S. BARBARA ČUK** | N.N. | **S. ANICA STARMAN** | N.N. | **S. MILENA ZADRAVEC** | posamezniki: Kljun Ana, N.N. | **S. SNEŽNA VEČKO** | posamezniki: Pavlovič Marija, Petrovič Staša | **S. LJUDMILA ANŽIČ** | posamezniki: Daksobler Ljudmila, Lazar Jožica, Sever Alojz | **S. ANA SLIVKA** | Gerdej Dominik | **S. BARBARA PETERLIN** | posamezniki: Kvaternik Janez, Lajevec Janja, Mežan Olga, Pšeničnik Marjana | **S. DORICA SEVER** | posamezniki: Pollak Janez, Ramovš Vera | **STANE KERIN** | posamezniki: Gospodarič Marko, Starc Roman, Tomšič Marija | župniji: Leskovec pri Krškem, Polica | **S. URŠA MARINČIČ** | posamezniki: Kržišnik Eva, Lajevec Janja, Pisk Tomaž, Sušnik Kolbezen Barbara, Šilc Marinčič Andreja, Zornik Zoran | **S. MOJCA KARNIČNIK** | župnija Dravograd | posamezniki: Anžič Anja, Bertok Alenka, Čelik Branko, Erčulj Jana, Flajs Vera, Grilc Irena, Harej Neva in Rajko, Harej Rok, Klanjšek Sonja in Mitja, Kleč Breskvar Maja, Kočar Lucija, Končan Danijela, Krnc Stane, Kuralt Dejan, Logar Edo, Logar Marija, Matelič Jana, Molitvena skupina Koper Sv. Marko, Mullner Aleksandra, N.N., Pirjevec Neva, Rebernik Karolina, Rozina Teja, Sivec Mateja, Stolar Kolja, Stovičej Jadrenka, Tomšič Marko, Vesel Marjetka, Zver Mojca | **MISIJOJN CRIPAM - BRAZILJA** | posamezniki: Kos Tjaša, Muller Horvatič Ingrid | **MARIJINE SESTRE V KIJEVU** | posamezniki: Avbar Marija, Platiša Ivan, Zajec Marija | **POLONA DOMINIK** | posamezniki: Celec Andreja, Čengija Kata, Frece Aleš, Kovač Jurčenko Urška, Matzele Boštjan, N.N., Perko Iztok, Sedej Andreja, Sitar Antonija, Suhodolnik Jožica, Zavod Nefiks | **KATJA RAVNIKAR** | Zorman Davorin | **JOŽE ANDOLŠEK** | posamezniki: N.N., Tržan Amalija

Priporočeni dar za tisk Misijonskih obzorij za leto 2022 ostaja 9€.

Praznovanje Misijonske nedelje

Letošnjo Misijonsko nedeljo bomo obhajali 24. oktobra. Osrednje praznovanje bo potekalo v župniji Sv. Vid pri Ptuj, rojstnem kraju pokojnega misijonarja p. Miha Drevenška. Letos obhajamo 10 - letnico njegove smrti, zato bodo vse spremljevalne dejavnosti posvečene spominu na pokojnega misijonarja, ki je bil velik ljubitelj glasbe in glasnik najšibkejših.

Vabimo vas, da se po svojih močeh udeležite katere od navedenih dejavnosti, ki se bodo zvrstile v mesecu oktobru.

Misijonska maša za študente in pogovor z misijonarji

- sredo, 20. 10. 2021 ob 19. uri v cerkvi Marijinega Oznanjenja na Tromostovju v Ljubljani
- sredo, 20. 10. 2021 ob 19. uri v stolni župniji Maribor Sv. Janez Krstnik

Nedelja, 24. 10. 2021 osrednja slovesnost Misijonske nedelje v župniji sv. Vid pri Ptuj

- ob 15. uri molitvena ura
- ob 16. uri slovesno bogoslužje pod vodstvom mariborskega nadškofa msgr. mag. Alojzija Cvikla ob somaševanju duhovnikov in misijonarjev

Misijonski razstavi:

- dom p. Miha Drevenška v župniji Sv. Vid pri Ptuj (o življenju in delu p. Miha Drevenška)
- minoritski samostan sv. Petra in Pavla na Ptuj – kronološki pregled vseh slovenskih misijonarjev z eksponati, ki so jih naši misijonarji prinesli v domovino

P. MIHA
DREVENŠEK
1946 - 2011
MISIJONAR V ZAMBUI

